

הממשי כביבול באפרותי אך כדי לבנותו שׂו של אותו חלוש ר' נימ בחי אדם שהטי את, הנהן כברת זמן כדי לאפשר התמיהשות תמורה בחי הנפש נימת בה, אך בימי חנוך

אצל שאר הנפשות. נחום הריאשי והיחיד כמעט בסיפורי קש ומצפה רבות להגשטון היריה ותומצלהה של תקאות תקופה זו אך אין משיג למאוכחה, הן בשל אופיו הלא מדוי והן בשל מגבו הנפשי

כיצד ייראו הדברים בעוד 20-30 שנה, עם שערך חדש יציג לפני לורא לאחר מלחמות מלחמות של מבוא אמרים על יצירתו של אותו ספר. או אז תעמיד, אל נסכן, תפנית חדשה של אותה קי"י בדיה בעמדה חדשה ושונה. מאי

רוח על כל אחד משני מפעלים אלה, הרי שוב אין ספק, שנייה הם גם יחד מקבילים חיים על כל אחד כתרומה חשובה לתחום ספר

אגודת הצלברים, 1977;
מבוא, הסברים וביבליון.
גדאנפיה: דן פירון.
— אורי נמן גנפין —
טבחר מאמריהם על יצוי-
רתו; ליקטה וצירפה
מבוא וביבליון גראפיה; לי-
לי רתוק; עם עובד זקי-
רן תל-אביב לפברות ול-
אמנות, 1977.

KODAK SAFETY FILM FOR SLIDES

גנסין – מאיתו ועליו

כאובייקטיביות מרוחקת בבחינת „מספר ידוע כל“. בינוי העניינים האחרוניים הוציא גה בהعروתי שלמעלה גישה אחת רת, שאף היא מבחןה בمعنى „ראייאום פטיכולוגי“. אך מסוג שונת, כאשר עלמו של הגיבור נתפס מבעד עיניו עצמה והמספה איננו משמש אלא לצורך ניסוח פועלם הפנימי או החיצוני. כזכור שהה לה קולטו. לעומת התחרשות שד, מירון מדגישה, נראה לי, שנייהן לראות בספר סיפור של חוות פנימית מישורית, חוותה על עצם מה והיא מוליכה בהברת אל הלא כלום. לדעתי, מתבצע איפוא כבר בספר הווה המעבר החדר למדוי מסיפור שבו מושלת בכיפה דמות אופי מגובשת, ליציאה שעיקרה חי נפש, המתוחשים בתוככי דמות זו ומותנים באופיה האיני טרוורטי.

הعروוטי העניינות של המהיר השובות להבנת הטקסט של גנסין לקרוא היישראלי. שכן לשוט של הסופר, על אף חיזנזהה המפתיעת ברעננותה, התישנה בתחוםים סמאנטיים רבים: שפע הביטויים, הן הארמיים והרוסיים והן העבריים התקין, אינם מובנים עוד לקרוא ראה המצווי, והסבירו חינוי כדי להקל על הקריאה השופפת והמתנה של תיצירתה.

יוסוף אבן

(סוף מעמוד 16)

זמן זה, פריך למשנה, הוא היסוד היחיד כמעט המתקדם בסיפור זה התקדמות ממשותית ועל כן כה מיאש את גיבורי המרכז של הסיפור, אשר הוא ניצב במשך הורם הזה כדי בוחן נחל וחוש באימה באתגר שאין בכוחו להש תלב בה יכולות.

מטח המבוא המקיפה של דן מיידון מציג את הספר מנקודת ביקורת רבת, הן בזיקה השוואת אל שאר ספרי גנסין וכן כיצירה עומדת בפני עצמה ובזכות עצמה כהישג ספרותי רב חשיבות הוא מגדריו בצדדים תארים קצץ בעייתיים, כספר ריאליסטי פיזיטי, כאשר התואר השני ממתו ומחליש את הראשון. כן מדגיש הוא את ייחודה של ספר זה, המעצב משך זמן ארוך בבחינת „הווה ספרותי“ בתשואת לספרי גנסין האחרים, שמנם מצומצם.

ד. מירון מדגיש בניתוחו הבהיר את קיומה של מעין הטעחות ספק חיזונית ספק פנימית הלהה ביחס לגיבור הראשי בבחינת תהליכי מתמשך של ניוזן ויידית. תהליך זה נובע לדידו בחלוקת מי אופי הסביבה השוקעת, שנציגות הבית היה של שלוש האתניות, ובחילקו מאופי הגיבור כאדם יודר. את מעמדו של המספר הוא מגדי